

[Rager.]

der penge bagved, er jo ikke heldige foreteelser, og måske kunne man også undertiden overveje, hvorvidt det er helt heldigt, at en repræsentant for f. eks. 40 pct. af en aktiekapital ikke kan få plads i en bestyrelse, hvis majoriteten går imod.

Jeg nævner dette, ikke for at fremkalde en debat, ikke for at fremkalde et lovforslag i øjeblikket, men for at pege på, at der er ting, som taler for, at aktieselskabsloven måske snart bør tages op til revision, og jeg synes, at til den tid vil det også være naturligt at tage de bestemmelser, som vi i dag står overfor at skulle forlænge eller udlader at forlænge, op til ændring, hvis det er nødvendigt; så tages de op i sammenhæng med hele spørgsmålet om aktieselskabsloven og dens forskellige bestemmelser.

Man vil af disse bemærkninger forstå, at jeg er indstillet på, at loven bør forlænges uændret, dog således, at revisionsbestemmelsen falder bort, men at jeg naturligvis gerne deltager i et udvalgsarbejde om sagen.

Johs. Christiansen: Da det ærede medlem hr. Hans Knudsen i sin tid rejste denne sag, skete det som bekendt i form af et spørgsmål, som det ærede medlem stillede til den daværende handelsminister. Såvidt jeg erindr, var ministerens svar, hvad man nærmest kan kalde skeptisk velvilligt; sagen burde følges nøje, men gav efter hans mening ikke anledning til i øjeblikket at lovgive på et så specielt område af aktieselskabslovgivningen, som der her var tale om; ministeren mente dengang, at problemet måtte kunne afvente en almindelig revision af loven; indtil da mente han, at reglen om bestyrelsens ansvar for selskabets ledelse og dispositioner var et tilstrækkeligt værn. Det er allerede af den ærede foregående taler nævnt, at spørgsmålet gav anledning til et lovforslag, som det ærede medlem hr. Hans Knudsen m. fl. fremsatte her. Vi ved allesammen, hvad der kom ud af det, og jeg må sige, at jeg for mit vedkommende var mindre tilfreds med resultatet.

For at undgå eventuelle misforståelser som følge af den stilling, vi agter at indtage til dette lovforslag, ønsker jeg naturligvis at pointere, at kapitalen ikke må kunne udlånes til aktionærer på en sådan måde,

at der sker en fordækt forringelse af kapitalen, af de lovpligtige reserver. Ligeledes erkender jeg naturligvis, at udlån ikke må ske på en sådan vis, at man herved overtræder udbyttebegrænsningsloven, men her ligger det dog vist også sådan, at aktieselskabslovens almindelige bestemmelser, bl. a. om bestyrelsens og direktionens ansvar, skulle være tilstrækkeligt bolværk mod misbrug af den art.

Under sagens behandling her i tinget den 26. maj 1952 fremsatte min partifælle det ærede medlem hr. A. C. Normann en række særdeles veludbyggede synspunkter og grunde for ikke at gennemføre den ændring til lovens § 45, som der var stillet forslag om. Disse synspunkter, disse gode grunde findes i tidenden for 1951—52 sp. 4770 og fremefter, og jeg henstiller meget, at ærede ordførere, der får med sagens videre behandling at gøre, underkaster disse synspunkter en alvorlig overvejelse. Det mener jeg de er værd.

Det er klart, at man ikke mindst i vor tid, hvor forholdene på det økonomiske livs område er så komplicerede, som de er, gennem lovgivningen må drage omsorg for, at alle virkelige samfundsinteresser sikres på forsvarlig måde. På den anden side må man være forsigtig med ikke at lægge legale erhvervs- eller borgerrettigheder unødige hindringer i vejen. Her har vi, som bekendt os til et liberalt livssyn, efter min mening en særlig opgave at røgte. For mig at se står der på det område, der her er til behandling, ingen særlig vitale samfundsinteresser på spil, i hvert fald ikke i så vid udstrækning, at specielle lovregler skulle være påkrævet.

Jeg vil i den forbindelse gerne spørge: Foreligger der overhovedet væsentlige eksempler på, at misbrug af den art, man her har for øje, er blevet begået i en nærmereliggende fortid?

Et andet spørgsmål, som i ikke mindre grad har relevans til den foreliggende sag, er dette: Har nogen aktionær ytret ønske om beskyttelse mod disse såkaldte aktionærlån udover den, der allerede fandtes i loven, før ændringen af 7. juli 1952 fandt sted?

Hvis disse spørgsmål besvares med nej, og det har jeg nogen grund til at tro at de vil blive, hvilken særlig motivering har man så egentlig for at foreslå de foreliggende lovregler forlænget, endda på ubestemt tid?